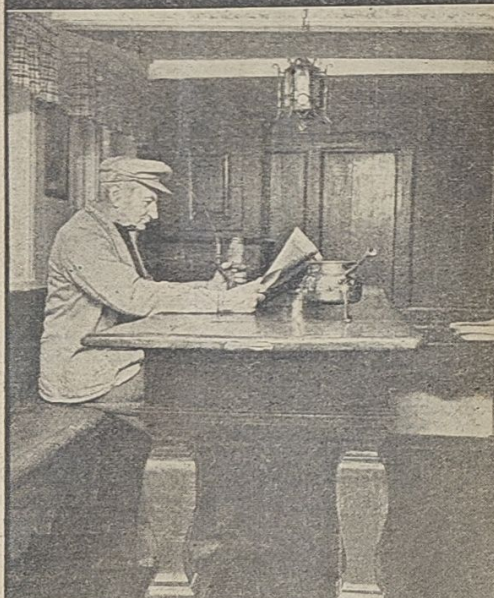

Jeg holder kvindfolk og troldeøj fra livet

Gardejer Hans Hansen fyrer ikke garden op, men lover sig en hyggekrug med to elektriske varmeovne omkring lenestolen.

Langbordet i dagligstuen er fra aar 1700, et rent klenodie, siger Nationalmuseet...

De gamle kanebjælder, fint afstemt, saa de harmonerer er den enlige gardejers yndlinge...

Lad mig være saa fri: Det har aldrig interesseret mig at have kvinder i mine stuer - de snakker for meget

DER har ikke boet kvindfolk paa Skullebjerggaard i 100 aar. Og det endda til trods for, at Hans Hansens smukke gamle slægtsgaard fra aar 1800 ligger i hjertet af den danske ø, der bærer det mest feminine navn: Møen.

Den 74-årige gardejer er tilmed saa ærlig, at han giver mandfolke-regimet i slægtsarven æren for, at gaarden i dag fremtræder saa urørt i indbo og arkitektur, at den af Nationalmuseet regnes for en af de fineste igangværende gaarde i landet.

— De her fruentimmer vil jo som bekendt gerne regere, siger den ungdommelige gamle ungkarl, der nu bor helt alene paa sin ejendomme. De skulle nok have udbytet alt det gamle efterhaanden, og jeg har altid syntes, det skal blive, som det er.

Men Hans Hansens forkerlighed for sin fædre-arv og hans entu-

siastiske interesse for de værdifulde og ældgamle bondemøbler, som regnes for rene pragtstykker i dansk bondekultur, er kun en del af forklaringen paa, at han ingen kvinder vil have i huset.

Nu maa De nødig fremstille det, som om jeg taler ugalskab om damerne. Jeg nærer agtelse for mange, jeg har kendt i tidens løb, men lad mig være saa fri: Det har aldrig interesseret mig at have dem i mine stuer. De snakker for meget, og naar man lever alene, har man det mere roligt. Ingen at strides med.

Hans Hansen har i sine yngre dage oplevet et stort folkehold. Inden han — for nemheds skyld — gik over til at drive kvægløst landbrug, havde han op til en halv snes folk til at hjælpe sig. Men karlene trak uvægerligt kvindfolk med sig, og straks var der staahej. Det er en hel hvile, at der nu ikke er flere tilbage, siger han med overbevisning i tonefaldet.

— Dengang var saadan en gaard en hel fabrikk, der fremstillede al-

ting selv. I dag kan man jo købe varerne færdige, og maskin-stationen ordner det meste af besværet med høsten. Det er renligt — og saa faar man tid til sine interesser...

De mangler sandelig ikke. Hans Hansen studerer gamle danske bondemaal, sunde stednavne og først og fremmest bøndergaardene, deres indretning og drift. Men han følger ogsaa med tiden, bytter tvært i de lange aftener til radioens sprog-kurser og spekulerer for tiden paa, om det kanske ikke kunne være meget fornuftigt at have et fjernsyns-apparat.

Sagen er den, at Hans Hansen til daglig slet ingen penge bruger. Han ryger ikke, drikker kun sjældent en øl til den selv-tillavede aftensmad og har absolut ingen familie. Ingen omgangskreds. Han er særlig talt ikke meget for at se mennesker, og har aldrig været det. Kun bestyre-

ren paa den lille nabogaard, som og saa tilhører Hansens, ser han af og til, og hans eksistens skyldes udelukkende, at en gardejer i dag ikke har lov til at drive to gaarde paa én gang.

— Saadan er det et frit land, at man ikke maa drive sin egen gaard, selv om man er født paa den, siger Hans Hansen foraget. Denne her store gaard var min fars families — naa, men det løber da rundt, selv om man faar sig nogle slæmme forskrækkelser med kumpriserne...

Hans Hansen fyrer ikke i sine stuer. Selv bor han kun i et lille kammer, og der varmer han op med to elektriske ovne, som han placerer paa hver side af den lænestol, hvori han tilbringer hele sin dag. Oftest uden at se en levende sjæl — lige med undtagelse af den 25 år gamle arbejdshest, som er en remlisensens fra gamle dage.

— Den skulle saamænd have været paa slagteriet for lang tid siden, men jeg kan ikke rigtig bekræfte mig til at faa den derhen. Den skal have lov til at gaa og ha' det lidt godt nu. Saa er der den trebenede kat, som kom for nær mejer-maskinen. De to bebor udlængerne, som er smukt rødkalkede med grønt og hvidt bindingværk. For kattens vedkommende dog knap saa asketisk som gardens øvrige beboere.

Folk, der kommer forbi, slagteren og mælkeemanden L., eks., spørger ofte Hans Hansen, om han virkelig kan faa tiden til at gaa. Men der er ingen problemer.

— Kan jeg ikke finde paa andet, gaar jeg i seng. Saa har man det varmt og godt. Man er undertiden fristet til at sove lidt rigeligt — især om vinteren. De skulle være kommet ved sommeren.

Hans Hansen ligger i en alkov fra aar 1800 med blaåt og hvidt netfothæng. Paa bordet ligger Christian den Femtes Danske Lov, som ikke er uinteressant, hvis man en aften ikke kan falde i søvn... I dagligstuen staar langbordet og cha-

tollet og de gamle bænke, som Nationalmuseet har fotograferet og tegnet af.

— Nu er man heldigvis fri for troldeøj, som i gamle dage spilede nætterne for mine forældre, siger Hans Hansen. Man hentede leret til hageovnen ude fra et stykke jord, som aabenbart havde været kirkegaard i tidligere tid. Der kom menneske-knogler med i ovenns klinede mur, og saa begyndte spøgelserne at rumstere.

Saa galt blev det, at de to mænd, der havde hentet leret, blev nødt til at køre det tilbage, før man fik fred om natten. Det har vel nok været rotter, tilføjer Hans Hansen tørt...

Hvis man spørger gardejeren, hvordan han har holdt sig saa ungdommelig, svarer han kort og klart: — Jeg har sparet mig for kvindfolk. Derfor kunne jeg indtil for 10 aar siden løbe 100 meter paa 17 sekunder — altsaa kun to sekunder mere, end der kræves til idrætsmærket. 64 aar gammel. Husk det.

Det havde en gift mand ikke kunnet klare...

Tekst: Hans Erik Boesgaard - Foto: Poul Petersen

ed to elektriske varmeovne omkring lænestolen.

De kanebjælder, fint afstemt, saa de harmonerer er den eneste gaardejers yndlinge...

Lad mig være saa fri: Det har aldrig interesseret mig at have kvinder i mine stuer - de snakker for meget

DER har ikke boet kvindfolk paa Skullebjærggaard i 100 aar. Og det endda til trods for, at Hans Hansens smukke gamle slægtsgaard fra aar 1800 ligger i hjertet af den danske ø, der bærer det mest feminine navn: M ø e n.

Den 74-aarige gaardejer er tilmed saa ærlig, at han giver mandfolke-regimet i slægtsarven æren for, at gaarden i dag fremtræder saa urørt i indbo og arkitektur, at den af Nationalmuseet regnes for en af de fineste igangværende gaarde i landet.

— De her fruentimmer vil jo som bekendt gerne regere, siger den ungdommelige gamle ungkarl, der nu bor helt alene paa sin ejendom. De skulle nok have udbytlet alt det gamle efterhaanden, og jeg har altid syntes, det skal blive, som det er.

Men Hans Hansens forklærlighed for sin fædrene-arv og hans entu-

siastiske interesse for de værdifulde og ældgamle bondemøbler, som regnes for rene pragtstykker i dansk bondekultur, er kun en del af forklaringen paa, at han ingen kvinder vil have i huset.

— Nu maa De nødtigt fremstille det, som om jeg taler ugalant om damerne. Jeg nærer agtelse for mange, jeg har kendt i tidens løb, men lad mig være saa fri: Det har aldrig interesseret mig at have dem i mine stuer. De snakker for meget, og naar man lever alene, har man det mere roligt. Ingen at strides med.

Hans Hansen har i sine yngre dage oplevet et stort folkehold. Inden han — for nemheds skyld — gik over til at drive kvægløst landbrug, havde han op til en halv snes folk til at hjælpe sig. Men karlene trak uvægerligt kvindfolk med sig, og straks var der staahej. Det er en hel hvile, at der nu ikke er flere tilbage, siger han med overbevisning i tonefaldet.

— Dengang var saadan en gaard en hel fabrik, der fremstillede al-

ting selv. I dag kan man jo købe varerne færdige, og maskin-stationen ordner det meste af besværet med høsten. Det er renligt — og saa faar man tid til sine interesser...

De mangler sandelig ikke. Hans Hansen studerer gamle danske bondemaal, svundne stednavne og først og fremmest bøndergaardene, deres indretning og drift. Men han følger ogsaa med tiden, lytter ivrigt i de lange aftener til radioens sprog-kurser og spekulerer for tiden paa, om det «kanske ikke kunne være meget fornøjeligt at have et fjernsyns-apparat».

Sagen er den, at Hans Hansen til daglig slet ingen penge bruger. Han ryger ikke, drikker kun sjældent en øl til den selv-tillavede aftensmad og har absolut ingen familie. Ingen omgangskreds. Han er «ærlig talt ikke meget for at se mennesker» og har aldrig været det. Kun bestyre-

ren paa den lille nabogaard, som ogsaa tilhører Hansen, ser han af og til, og hans eksistens skyldes udelukkende, at en gaardejer i dag ikke har lov til at drive to gaarde paa én gang.

— Saadan er det i et frit land, at man ikke maa drive sin egen gaard, selv om man er født paa den, siger Hans Hansen forarget. Denne her store gaard var min fars families — naa, men det løber da rundt, selv om man faar sig nogle slemme forskrækkelser med kompriserne...

Hans Hansen fyrer ikke i sine stuer. Selv bor han kun i ét lille kammer, og der varmer han op med to elektriske ovne, som han placerer paa hver side af den lænestol, hvori han tilbringer hele sin dag. Oftest uden at se en levende sjæl — lige med undtagelse af den 25 aar gamle arbejdshest, som er en reminiscens fra gamle dage.

— Den skulle saamænd have været paa slagteriet for lang tid siden, men jeg kan ikke rigtig bekvemme mig til at faa den derhen. Den skal have lov til at gaa og ha' det lidt godt nu. Saa er der den trebenede kat, som kom for nær meje-maskinen. De to bebor udlængerne, som er smukt rødkalkede med grønt og tjæret bindingsværk. For kattens vedkommende dog knap saa asketisk som gardens øvrige beboere.

Folk, der kommer forbi, slagteren og mælkemanden f. eks., spørger ofte Hans Hansen, om han virkelig kan faa tiden til at gaa. Men der er ingen problemer:

— Kan jeg ikke finde paa andet, gaar jeg i seng. Saa har man det varmt og godt. Man er undertiden fristet til at sove lidt rigeligt — især om vinteren. De skulle være kommet ved sommertide.

Hans Hansen ligger i en alkove fra aar 1800 med blaat og hvidt-rødt forhæng. Paa bordet ligger Christian den Femtes Danske Lov, som ikke er uinteressant, hvis man en aften ikke kan falde i søvn... I dagligstuen staar langbordet og cha-

tollet og de gamle bænke, som Nationalmuseet har fotograferet og tegnet af.

— Nu er man heldigvis fri for troldtøjet, som i gamle dage spolerede nætterne for mine forældre, siger Hans Hansen. Man hentede leret til bageovnen ude fra et stykke jord, som aabenbart havde været kirkegaard i tidligere tid. Der kom menneske-knogler med i ovenns klinede mur, og saa begyndte spøgelserne at rumstere.

Saa galt blev det, at de to mænd, der havde hentet leret, blev nødt til at køre det tilbage, før man fik fred om natten. Det har vel nok været rotter, tilføjer Hans Hansen tørt...

Hvis man spørger gaardejeren, hvordan han har holdt sig saa ungdommelig, svarer han kort og klart:

— Jeg har sparet mig for kvindfolk. Derfor kunne jeg indtil for 10 aar siden løbe 100 meter paa 17 sekunder — altsaa kun to sekunder mere, end der kræves til idrætsmærket. 64 aar gammel. Husk det.

Det havde en gift mand ikke kunnet klare...

Tekst: Hans Erik Boesgaard - Foto: Poul Petersen

Jeg holder kvindfolk og troldeøj fra livet

Gaardejer Hans Hansen fyrer ikke gaarden op, men laver sig en hygekrog med to elektriske varmeovne omkring lænestolen.

Lad mig være saa fri: Det har aldrig interesseret mig at have kvinder i mine stuer - de snakker for meget

DER har ikke boet kvindfolk paa Skuldebjærgsgaard i 100 aar. Og det endda til trods for, at Hans Hansens smukke gamle slægtsgaard fra aar 1800 ligger i hjertet af den danske ø, der bærer det mest feminine navn: Møen.

Den 74-aarige gaardejer er tilmed saa ærlig, at han giver mandfolke-regimet i slægtsarven æren for, at gaarden i dag fremtræder saa uspråk i indbo og arkitektur, at den af Nationalmuseet regnes for en af de fineste igangværende gaarde i landet.

— De her fruentimmer vil jo som bekendt gerne regere, siger den ungdommelige gamle ungkarl, der nu bor helt alene paa sin ejendom. De skulle nok have udbytet alle de gamle efterhaanden, og jeg har altid syntes, det skal blive, som det er.

Men Hans Hansens forkerlighed for sin fædrene- arv og hans entu-

siastiske interesse for de værdifulde og ældgamle bøndemøbler, som regnes for rene pragtstykker i dansk bondekultur, er kun en del af forklaringen paa, at han ingen kvinder vil have i huset.

— Nu maa De nødtigt fremstille det, som om jeg taler upalant om damerne. Jeg nærer agtelse for mange, jeg har kendt i tidens løb, men lad mig være saa fri: Det har aldrig interesseret mig at have dem i mine stuer. De snakker for meget, og naar man lever alene, har man det mere roligt. Ingen at strides med.

Hans Hansen har i sine yngre dage oplevet et stort folkehold. Inden han — for nemheds skyld — gik over til at drive kvægløst landbrug, havde han op til en halv snes folk til at hjælpe sig. Men Karlene trak uvægerligt kvindfolk med sig, og straks var der staenhej. Det er en hel hvile, at der nu ikke er flere tilbage, siger han med overbevisning i tonefaldet.

Dengang var saadan en gaard en hel fabrikk, der fremstillede al-

ting selv. I dag kan man jo købe værerne færdige, og maskin-station-erne ordner det meste af besværet med høsten. Det er renligt — og saa faar man tid til sine interesser...

De mangler sandelig ikke. Hans Hansen studerer gamle danske bøndemøbler, stuvne stednavne og først og fremmest bøndergaardene, deres indretning og drift. Men han følger ogsaa med tiden, lytter tvært i de lange aften-er til radioens sprog-kurser og spekulerer for tiden paa, om det kanake ikke kunne være meget fornuftigt at have et fjernsyns-apparat.

Sagen er den, at Hans Hansen til daglig slet ingen penge bruger. Han ryger ikke, drikker kun sjældent en øl til den selv-tillavede aftensmad og har absolut ingen familie. Ingen omgangskreds. Han er særlig talt ikke meget for at se mennesker og har aldrig været det. Kun bestyre-

ren paa den lille nabogaard, som ogsaa tilhører Hansen, ser han af og til, og hans eksistens skyldes udelukkende, at en gaardejer i dag ikke har lov til at drive to gaarde paa én gang.

— Saadan er det i et frit land, at man ikke maa drive sin egen gaard, selv om man er fædi paa den, siger Hans Hansen foræret. Denne her store gaard var min fars families — maa, men det løber da rundt, selv om man faar sig nogle stemme for-akrækkelser med lempislerne...

Hans Hansen fyrer ikke i sine stuer. Selv bor han kun i et lille kammer, og der varmer han op med to elektriske ovne, som han placerer paa hver side af den lænestol, hvori han tilbringer hele sin dag. Oftest uden at se en levende sjæl — lige med undtagelse af den 25 aar gamle arbejdshest, som er en remini-scens fra gamle dage.

— Den skulle saamand have været paa slagteriet for lang tid siden, men jeg kan ikke rigtig bekvemme mig til at faa den derhen. Den skal have lov til at paa og ha' det lidt godt nu. Saa er der den trebenede kat, som kom for nær mejer-maski-nen. De to bebor udlangerne, som er smukt rydkalkede med grønt og tjøret bindingsværk. For kattens vedkommende dog knap saa asketisk som gaardens sære beboere.

Folk, der kommer forbi, slagteren og mælkemanden f. eks., spørger ofte Hans Hansen, om han virkelig kan faa tiden til at gaa. Men der er ingen problemer.

— Kan jeg ikke finde paa andet, gaar jeg i seng. Saa har man det varmt og godt. Man er undertiden fristet til at sove lidt rigeligt — især om vinteren. De skulle være kommet ved sommeride.

Hans Hansen ligger i en alkove fra aar 1800 med blaat og hvidtrednet forhæng. Paa bordet ligger Christiaan den Femtes Danske Løse, som ikke er interesseret, hvis man en aften ikke kan falde i søvn... I dagligstuen staar langbordet og cha-

totlet og de gamle bænke, som Nationalmuseet har fotograferet og tegnet af.

— Nu er man heldigvis fri for troldeøjlet, som i gamle dage spole-rede netterne for mine forældre, siger Hans Hansen. Man henede leret til hageovnen ude fra et stykke jord, som sahenbart havde været kirke-gaard i tidligere tid. Der kom men-neke-knogler med i ovenns klæde-mur, og saa begyndte spøgelserne at rumstere.

Saa galt blev det, at de to mænd, der havde hentet leret, blev nødt til at køre det tilbage, for man fik fred om natten. Det har vel nok været rotter, tilføjer Hans Hansen ørt...

Hvis man spørger gaardejeren, hvordan han har holdt sig saa ungdommelig, svarer han kort og klart: — Jeg har sparet mig for kvind-folk. Derfor kunne jeg indtil for 10 aar siden løbe 100 meter paa 17 se-kunder — altmaa kun to sekunder mere, end der kræves til idræts-merket. 64 aar gammel. Husk det. Det havde en gift mand ikke kunnet klare...

Langbordet i dagligstuen er fra aar 1700, et rent klenodie, siger Nationalmuseet...

De gamle kasebjælder, fint afstemt, saa de harmonerer ar den enlige gaardejers yndlinge...

Tekst: Hans Erik Boesgaard - Foto: Poul Petersen